

Kriza zvanja u Crkvi...

[...] Jer i danas bi bilo lako pronaći onih koji će izrecitirati ili otpjevati misu, ali nedostaje onih koji su spremni predati se do kraja kao žrtva za Krista. Lako bi bilo pronaći onih koji bi za dobru plaću odradili što treba, ali problem je naći one koji bi sve što imaju dali za navještaj kraljevstva. Ne bi bilo problema pronaći one koji bi bili kadri svećeničkom službom prehraniti sebe i svoju obitelj, ali problem je naći one koji bi ostavili svoju obitelj da se posvete potrebama Crkve. Nije problem pronaći nekoga tko živi na račun svoje službe kao dobro uhljebljen, ali pronaći onoga tko živi za svoju službu dajući se nesebično za spas svojih vjernika, mnogo je teže. Doista, nije problem pronaći činovnike i plaćenike, ambiciozne karijeriste ili koristoljubive materijaliste, ali pronaći skromna, umjerena i velikodušna radnika koji je sretan jer vrši volju Božju, to je mnogo teže.

Stoga i danas, ako nedostaje zvanja, onda nedostaje gorljivih blagovjesnika, spremnih i nesebičnih staviti se na raspolaganje Bogu živomu, koji od radosti trepere na zvuk njegovog glasa, koji se napajaju njegovom riječju i od nje žive, koji se pale njegovom ljubavlju i izgaraju za spasenjem duša. Kao zaključak moglo bi se reći da je kriza zvanja ništa drugo nego kriza vjere u Boga i živoga zajedništva s njime nas u Crkvi. Možemo iznaći načina da proizvedemo nove činovnike, ali je samo jedan način da dođemo do novih vrijednih radnika, a to je da ponizno molimo Boga, da se žrtvujemo, odričemo, postimo, živimo skromno i samozatajno onako kako je Gospodin htio. Tako vidimo da Isus nije tražio tehnička rješenja, jer je uostalom bilo mnogo pismoznanca i farizeja, nego je htio predane radnike s novim iskustvom i novom snagom. A to isto očekuje i od nas da se s krizom koja nas prati suočimo na istovjetan način na koji se on suočio s njom, da živimo onako kako je on učio svoje učenike, te će nakon toga naše molitve Gospodaru žetve biti uslišane, a mi dobiti revnih radnika koji predano žanju na njivi Gospodnjoj i dovode u život vječni one koji su povjereni njihovoj skrbi.

<https://www.vjerajdijela.com/krizazvanja-u-crkvi-vrazmisljanje-uz-14-nedjelju-kroz-godinu/>

Kliči Bogu, sva zemljo!

Kliči Bogu, sva zemljo,
opjevaj slavu imena njegova,
podaj mu hvalu dostojnu.

Recite Bogu:

»Kako su potresna djela tvoja!«
»Sva zemlja nek ti se klanja i nek ti pjeva,
neka pjeva tvom imenu!«
Dođite i gledajte djela Božja:
čuda učini među sinovima ljudskim.

On pretvori more u zemlju suhu
te rijeku pregaziše.

Stoga se njemu radujmo!
Dovijeka vladajmo jakošću svojom!

Dobro, počujte, svi koji se Boga bojite,
pripovjedite ču što učini duši mojoj!
Blagoslovljen Bog koji mi molitvu ne odbi,
naklonosti ne odvrati od mene!

Otpjevni psalam: Ps 66, 1-3a.4-7a.16.20

Sveta braća – Ćiril i Metod

Život i djelovanje **Konstantina (Ćirila) i Metoda** ponajbolje opisuju njihova *Žitja*, u kojima se nalaze i različiti dokumenti o svetoj braći. Rođeni su u grčkom gradu Solunu, u obitelji od sedmero djece. Metod se rodio oko 815., a Ćiril 826. godine. Postavši svećenici, za sebe su izabrali monaški način života.

Prema povijesnim izvorima, svetu braću, Ćirila i Metoda, na poziv kneza Rastislava, bizantski car Mihajlo šalje u **Panoniju**.

Djelovanje svete braće na tim prostorima bilo je prije svega evangelizacijskog karaktera – širiti evanđeosku poruku narodima. Bilo im je potpuno jasno da sva njihova nastojanja da ucijepje Riječ Božju u određenu kulturu neće imati uspjeha ako ta riječ do puka ne dolazi na jeziku njima razumljivom. Danas takva nastojanja nazivamo *inkulturacijom*. Isto tako, znali su da inkulturaciju neće biti moguće provesti bez slavljenja liturgije na narodnom jeziku. Uočili su kolika je važnost uzdignuti **slavenski jezik** na razinu književnog jezika s **vlastitim pismom (glagoljicom)**, kako bi taj jezik mogao postati jezikom vjerskog kulta. Preveli su s grčkog jezika na slavenski jezik, za crkvene potrebe, Sveto pismo i bogoslužne knjige.

Osjećaji svete braće za vrijednost i snagu koju imaju izrečene i napisane riječi, neke su slavenske narode potaknuli na razvoj vlastite kulture i jezika, dok su nekim drugim narodima, koji su već u tom pogledu imali korijene, bili dragocjena podrška u daljnjem razvoju.

Blaženi papa Ivan Pavao II., u enciklici *Slavenski apostoli*, objavljuje o jedanaeststoljetnoj obljetnici evanđeoskog djela Svete Braće, odnosno 1100. obljetnici smrti svetoga Metoda (885.–1985.), zapisao je kako su sveta braća, „da bi evanđeoske istine mogli prevesti na novi jezik, morali shvatiti unutarnji svijet onih kojima su se spremali navješćivati Božju riječ, te se služiti slikama i pojmovima na koje su oni bili navikli“.

Enciklikom *Grande munus*, apostoli Ćiril i Metod proglašeni su svetima u Katoličkoj Crkvi. Papa Pavao VI. u apostolskom pismu *Antiquae nobilitas decora* (1969.) istaknut će ih kao one s kojima je počeo razvoj i napredak naše kulture i civilizacije.

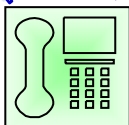
Blaženi papa Ivan Pavao II., apostolskim pismom *Egregiae virtutis* (1980.) ističe i zaključuje:

„Na temelju sigurnih poznavanja stvari i zrelog razmišljanja, kako puninom svoje apostolske vlasti, a snagom ovoga pisma, svete Ćirila i Metoda postavljamo i proglašujemo kod Boga nebeskim **suzaštitnicima (uz svetog Benedikta) cijele Europe** i dodjeljujemo im sve časti i liturgijske povlastice koje po pravu pripadaju osobitim mjesnim zaštitnicima“.

Stoga i danas privlačnost i uspjeh njihove misije nalazimo u tadašnjem zagovaranju političke i crkvene samostalnosti slavenskog naroda, te evangelizaciji na narodnom jeziku. Njihova baština ostaje tako trajan spomen utkan u kršćansku temeljima Europe. Njihov spomendan Crkva slavi **5. srpnja**.

<https://www.vjerajdijela.com/sveta-braca-ciril-i-metod/>

KONTAKT

Policijski kapelan don Marin Drago Kozic
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

Pomoćnik kapelana Mišo Josipović
(mjosipovic@mup.hr)

mob.: 099 22 92 432 (85 546)

Telefaks: (01) 45 63 699 (25 699)

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

“MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA”
PU zagrebačka
Petrinjska 20
Zagreb

Godina 13 • broj 546 • 2022. godina

14. NEDJELJA U GODINI

3. srpnja 2022.

Počinit će na njemu mir vaš.

<https://zagrebacka-policija.gov.hr/o-nama/policijska-kapelanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Lk 10, 1-12.17-20

U ono vrijeme:

Odredi Gospodin drugih sedamdesetdvojicu učenika i posla ih po dva pred sobom u svaki grad i u svako mjesto kamo je kanio doći. Govorio im je: »Žetva je velika, ali radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da radnike pošalje u žetvu svoju. Idite! Evo, šaljem vas kao janjce među vukove. Ne nosite sa sobom ni kese, ni torbe, ni obuće. I nikoga putem ne pozdravljajte. U koju god kuću uđete, najprije recite: 'Mir kući ovoj!' Bude li tko ondje prijatelj mira, počinut će na njemu mir vaš. Ako li ne, vratit će se na vas. U toj kući ostanite, jedite i pijte što se kod njih nađe. Ta vrijedan je radnik plaće svoje. Ne prelazite iz kuće u kuću.«

»Kad u koji grad uđete pa vas prime, jedite što vam se ponudi i liječite bolesnike koji su u njemu. I kazujte im: 'Približilo vam se kraljevstvo Božje!' A kad u neki grad uđete pa vas ne prime, iziđite na njegove ulice i recite: 'I prašinu vašega grada, koja nam se nogu uhvatila, stresamo vam sa sebe! Ipak znajte ovo: Približilo se kraljevstvo Božje!' Kažem vam: Sodomcima će u onaj dan biti lakše negoli tomu gradu.«

Vratiše se zatim sedamdesetdvojica radosni govoreći: »Gospodine, i zlodusi nam se pokoravaju na tvoje ime!« A on im reče: »Promatrah Sotonu kako poput munje s neba pade. Evo, dao sam vam vlast da gazite po zmijama i štipavcima i po svoj sili neprijateljstvoj i ništa vam neće naškoditi. Ali ne radujte se što vam se duhovi pokoravaju, nego radujte se što su vam imena zapisana na nebesima.«

Božji nalog

Slušajući riječi evangelja današnje nedjelje zaključujemo, da glasnici nisu poslani kao službeni nositelji u postojeće zajednice. Oni su poslani u gradove i sela, koja još nisu dotaknuta evangeljem, u koja je trebao doći Isus. Promotrimo zadaću glasnika malo bliže. Oni su trebali kazivati: "Približilo vam se kraljevstvo Božje!"

Oni su trebali kazivati poniženima, da im se Bog približava, da se usprave. Trebali su bolesnima svjedočiti, da Bog želi njihov život. Oni su trebali navijestiti bespomoćnima da se otvore za nadu u Boga i da postoje mogućnosti koje nikada ne prestaju. Oni su trebali navijestiti isključenima pomirenje i novo zajedništvo u imenu Božjem. Sažeto se može reći: oni su trebali navijestiti ljudima radost, hrabrost, pouzdanje, nadu i to u povjerenju na skori Božji dolazak. Za veliku Božju žetvu u svakom vremenu, pa tako i danas, treba velikodušnih i plemenitih radnika. To moraju biti ljudi sa srcem, bistra uma, jake volje, stvaralačke snage i fantazije. Ljudi bez straha, da će uprljati prste; lijenošću se ne može ništa započeti i ništa postići. To moraju biti ljudi, koji znaju cijeniti, kako je žetva veličanstvena, da se tu radi o žetvi koja nije naša, nego Božja stvar. On je onaj koji daje da raste i sazrijeva. On je gospodar vinograda, njiva i polja, također i kamenitoga tla i onoga sa oskudnim prinosom, gdje se ne vidi uspjeh usprkos muci s puno ljubavi i najboljoj volji.

"Žetva je velika", kaže Isus u današnjem evangelju, "ali radnikâ malo" (Lk 10,2). Mi znamo da on time ne misli na žetvu živežnih namirnica. Njemu je stalo do mira. To je velika riječ i mi pod tom riječju mislimo na mir kod kuće u obitelji, mir sa susjedima, u zajednici, na radnome mjestu, mislimo na mir u državi i među narodima, mir na čitavoj planeti. Žetva je velika. Možemo li žeti mir? Žetva je velika; kraljevstvo Božje, život u miru nam je blizu. Mir je moguć. Ne možemo učiniti mir, kao što se ne može učiniti biljke i živežne namirnice. Jedan drugi daje rasti; ali žeti možemo i smijemo. Bog nas želi podići. Mi stojimo pred njim. Mi pozdravljamo Krista koji je za nas postao malen, da bismo mi živjeli kao uspravni ljudi. Bit Isusova naloga je zadaća, da njegovu radosnu vijest donesemo ljudima na razumljiv način. Misionariti u tom smislu nema ništa s time, da ljude prisiljavamo na nešto, da njih nagovaramo, da im nešto nametnemo što oni ne žele. Tu se ide za tim, da uzorno živimo i pokažemo, kako je Bog dobar s nama ljudima i što misli s našim životom, koje se pozitivne mogućnosti skrivaju u našem životu i kako nam vjera u Boga i orijentacija na Isusa mogu pomoći. Misionariti, radosnu Isusovu vijest predati dalje, kako se to danas može dogoditi? Koji se znakovi danas mogu razumjeti? Na jednom međunarodnom seminaru raspravljalo se kako bi se Evangelje najbolje moglo proširiti. Govorilo se o tome kako slati brošure, kako bi se moglo koristiti novine, televiziju i sve nove medije i puno toga još. Tada se za riječ javila jedna mlada žena iz Afrike. Ona je rekla: "Mi ne šaljemo u sela koja želimo pridobiti za Evangelje, nikakve poslanice. Mi tamo šaljemo vjerničke

obitelji da bi stanovnici sela vidjeli, što je kršćanski život".

Papa Pavao VI. opisao je već šezdesetih godina ovaj oblik misionarenja i nazvao ga evangelizacija, dakle pokušaj, da se živi u duhu evangelja i tako evangelje predati dalje. Sami razmislimo gdje možemo biti znak za Isusovu radosnu vijest. Gdje možemo donijeti mir, ako vlada nemir; gdje možemo izazvati otvorenost, ako prijete tjesnac, nasilje i strah. Gdje možemo ljudima koje susrećemo, pružiti potporu i pomoć. Gdje možemo ljudima u njihovoj osamljenosti i očaju posvetiti vrijeme. Gdje im iskazati povjerenje i omogućiti nadu. Žetva je velika. Velik je broj ljudi koji su u traženju orijentacije, koji čeznu za ljudima koji se njima okreću, koji ih dovode do smisla života i daju im nadu. Žetva je velika, i Isus nas poziva sve, da budemo radnici žetve. Papa Franjo kaže: "Budite Crkva koja je otvorena i ide k ljudima, donosi radost a ne samo da čeka na ljude". Gdje su dobrota i ljubav, gdje njegujemo prijateljstvo, tu je Bog. Sve povjerenje Duhu Svetom. On će ispuniti srca i obratiti. Jedan važan motiv današnjeg evangelja lako se previdi, ali je od bitnog značenja. Prije nego Isus kaže: "Idite!", on traži od svojih učenika da mole: "Žetva je velika, ali radnikâ malo. Molite dakle gospodara žetve da radnike pošalje u žetvu svoju." (Lk 10,2). Cjelokupno događanje povjerenje je molitvi Gospodinu. Navještanje Evangelja i cijela kršćanska praksa "funkcioniraju" samo u horizontu vjerničke povezanosti ljudi s Bogom. I mi trebamo povjerenje u Boga, kada smo poslani "kao ovce među vukove"; i također ponizni stav ustrajnoga, postojanoga daljnjeg činjenja naočigled porasta uspjeha naše "misije" kojeg dobivamo samo po molitvi.

Danas smo došli na molitvu, za navještanje poruke Isusa Krista, i odavle ćemo biti poslani u svijet kršćanskoj praksi. Mi ne možemo dati dalje ono što nismo primili. Okupili smo se da slavimo Božju blizinu i dopustimo mu da nas uvijek nanovo daruje. Smijemo dijeliti hranu od koje živi naša radost i nada. To ne činimo kao da je upotrebljavamo samo za nas, nego da ju proširimo kao vjesnici..

Fra Jozo Župić

<https://www.franjevci-split.hr/14-nejdijela-kroz-godinu-3/>

A tko su ti radnici kojih jako nedostaje? Svi kršćani: laici, svećenici, redovnici ... Bog nas je sve pozvao da donosimo radosnu vijest spasenja cijelom svijetu: Isus je Krist, Mesija; umro je i uskrsnuo za nas; Došao je uspostaviti Kraljevstvo Božje u svijetu i u srcu svakog čovjeka.

<https://opusdei.org/hr-hr/gospel/evangelio-feria-iv-juves-vigesimosexta-semana/>